

U HEEFT MIJ GERED

In mijn tweede week als geestelijk verzorger word ik door de verpleging van de afdeling Interne gevraagd om langs te gaan bij een mevrouw, laten we haar Esselien noemen. Esselien is 78 jaar, maar heeft het verstand van een ongeveer 6-jarige.

Ik ben aangekondigd als 'de dominee', wat niet geheel juist is maar OK. Esselien is bang en onrustig. "Mijn papa is dood, mijn mama is dood en mijn zusje is dood. Ga ik nu ook dood"? Die eerste keer blijf ik een uur bij haar zitten, om haar te leren verstaan en haar aan mij te laten wennen. Op een gegeven moment vraagt ze: heeft u ook een bijbel? Ik knik, en vraag of ze graag heeft dat ik een stukje lees. "Ja!" Als ik psalm 139 in mijn eigen woorden lees, begint ze te huilen. Ik herhaal steeds weer dezelfde stukjes, en besluit met een duidelijk Amen – waarop ik haar een kruisje zie slaan.

De volgende keer vraag ik haar of iemand haar weleens een kruisje op het voorhoofd heeft gegeven. Inderdaad, mama! Ik vertel haar dat dat betekent dat God bij haar zal blijven, altijd. Weer begint ze te huilen, want: "Onze Lieve Heertje is boos op mij". Ik zeg haar dat dat vast niet zo is, dat ze daar veel te lief voor is. Integendeel: Hij zal bij haar blijven in de nacht, en ook als ze bang is. Want bang is ze nog steeds, omdat ze inmiddels weet dat ze geopereerd gaat worden. Bij het weggaan geef ik haar een kruisje op het voorhoofd, en zo zal ik dat blijven doen, elke keer als ik haar bezoek – bijna 5 weken lang.

Het zijn bijzondere bezoeken. Als Esselien bang is, dan is ze Bang. Als ze opgelucht is omdat de dokter heeft gezegd dat ze niet dood gaat, dan is ze Blij. Na de operatie heeft ze Pijn. Gaandeweg komt er weer meer leven in, en maakt ze grapjes met de verpleging. Als ze haar zin niet krijgt is ze Boos. Ik kom ik bij haar langs, zit aan haar bed, houd haar vast en help haar soms met eten of drinken. Over Onze Lieve Heer hebben we het verder niet meer. En altijd zegt ze aan het einde: "Dag dominee, bedankt".

De tijd breekt aan dat Esselien weer naar huis mag, waar ze begeleid woont.

"Zie ik u nou nooit meer dominee?". En dan zegt ze: "U heeft mij gered", en ze maakt een kruisje op haar voorhoofd. Let wel, gered – niet geholpen, of op bezoek geweest, maar u heeft mij gered. Dat zijn grote woorden om te ontvangen, en zeker voor een beginnende geestelijk verzorger.

Ik denk aan Esselien, aan hoe ze zich aan mij toevertrouwde. Mijn bezoeken aan haar waren een vast baken in die eerste onwennige weken. En, zo vraag ik mij af: wie heeft wie nu eigenlijk gered?

Christien den Draak,
geestelijk verzorger Meander Medisch Centrum
en beleidsmedewerker VGVZ